

„Духово дете“, Соња Хартнет
Најлепше на свету

„Духово дете“, до сада најбољи роман Соње Хартнет, објављен је 2007. године. Ово је, по мом мишљењу, фантастична књига која на симболичан начин саопштава велике истине о животу и љубави.

Почетак књиге је веома чудан. Старица је нашла дечака који је чекао њу у некој кући. Мислим, да није можда провалио у кућу или су врата била откључана? И заправо, ко би ушао у непознату кућу не знајући ко живи тамо, осим можда Ивице и Марице? Али то није битно. У детињству Матилде Викторије Аделејд, или кратко Меди, види се да се мало плашила својих родитеља: мајке, која је била строга, и оца, за ког је видела да је веома важна особа. Смешно је то што је мислила да њен отац сеје новац и да новац расте на дрвећу, што ме је подсетило на реченицу коју одрасли често говоре: да новац не расте на дрвећу. Веома ми је жао што је из љутње као тинејџер дала жирафу јер да сам ја на њеном месту, никад не бих бацила нешто што ми веома значи, и да сам најљубља особа на свету у том тренутку.

Меди је такође била повучена и стидљива особа, што деца у интернату нису баш прихватила. Мада, Меди мисли да је у реду бити различит и тако нас учи да не судимо о људима по изгледу или понашању и да свакоме дамо шансу.

Пошто није имала много пријатеља, забаву је налазила у природи, проводећи узбуђено сате у живом свету око себе.

Отац ју је после њеног похађања интерната питао: „Шта је најлепша ствар на свету?“, на шта је меди после размишљања одговорила да су то морски орлови, што му је било веома лепо. Међутим, ту радост је уништио њен отац који је понизио ем животињу, ем своју кћерку због тог одговора.

На почетку књиге се помиње да је била морнар у младости, а у њеном детињству се види да је још као млађа волела море и одлажење на пловидбу с оцем. Осим тога, за њен седамнаести рођендан, отац јој је поклатио један бакарни каледоскоп. Такође, за њен 19. рођендан, отац ју је питао увек исто питање, само што је питао шта је најлепше осим морског орла. Међутим, Меди није имала одговор иако је трагала и трагала. За њу је свака ствар била јединствена по себи и потпуно се слажем с њом. Толико ме је дирнуло и искрено сам мало заплакала када сам видела да је поклон било огледало и да је за њеног оца она најлепша на свету. Било јој је драго што се није променила и постала као други. То нас учи да будемо срећни са собом и волимо себе какви год да смо.

Дечак који је главној јунакињи дошао непозван у госте слуша приче из њеног детињства и пита се зашто има толико ствари у кући. Она је рекла да су то све успомене и да их чува јер је свака велика, иако их не користи.

Мајка ју је често водила на забаве које није водила. Једном је, док се шетала, срела једног момка са пеликаном. Моје срце је поскочило у том тренутку јер је младић био исти

као Меди, имао је исто мишљење, исто понашање према животињама, били су намењени једно другом. Толико сам се наљутила на дечака када ју је прекинуо и рекао јој да не жели да слуша о љубави. Меди се заљубила у момка и то је је рекла родитељима. Отац је то добро примио иако га још није упознао, али мајка је била арогантна, а касније и хистерична и извређала је сопствену кћерку. Задивљена сам јер је младић пристао да остави свој живот самца и цивилизује се за девојку коју воли, иако му је било тешко.

Суштина ове приче је да старица прича дечаку о својој младости, авантурама и искушењима. Ако желите да сазнате шта се још десило, боље узмите ту књигу из библиотеке или књижаре, завалите се у фотељу и задубићете се у књигу јер је веома занимљива, забавна, али морате да будете веома пажљиви док је читате јер је препуна детаља који су сваки за себе веома важни.